

זמר נאשם שמיר
כתבו עליו בעיתון

המישטרה טוענת שהזמר הנודע תקף נהג שלא עצר בתמרוך ואת אשתו — והזמר טוען: „נתתי סטירה אבל הוא התחיל!”

בעודנו מתכתשים, יצאה אשתו מן האוטו והחלה לחבוט בי. לבסוף ניגשו אנשים מן הרחוב וקרעו את הווג מעליי.

אני נכנסתי חזרה לאוטו והסעתי את קרין לבית-הספר. בעיניי זו היתה תקרית קלה. הבאתי את הילדה לבית-הספר וחזרתי הביתה. 10 דקות אחרי שחזרתי הגיעו השוטרים וביקשו שאתלוו אליהם לתחנת-המישטרה בהרצליה. שם ראיתי שהסיפור התנפח וגדל, ויש מי שלוקח את זה ברצינות.

מפה לשם, אני מוצא את עצמי קרימינאל — לקחו אותי לצילומים ולטביעות-אצבעות. סגרו אותי בתא בודד. אמרתי לעצמי: יעברו כמה שעות עד שיבוא עורך-הדין. בתא משמאלי היה רנון שני, זה שהסתבך עם רצח הברוקר. ריברנו בצעקות דרך הקיר. רונן סיפר לי את הסיפור שלו, ואני סיפרתי לו את שלי.

בסביבות 11 בלילה אמרו לי שמעבירים אותי לאבר-כביר, ומשם יקחו אותי לבית-המישטרה. נסענו בניידת, בדרך אספו בכל תחנות-המישטרה את כל יכול העצורים של היום. דהפו לאוטו כמות עצומה של

סיפר שמיר ל„העולם הזה”: כל הסיפור היה בסביבות 8 בבוקר. קרין איחרה את האוטובוס לבית-הספר, העירה אותי מהשינה וביקשה שאקח אותה. יצאתי מהבית בתחתונים ונכנסתי לאוטו. ואז קרה הקטע ככביש, כשאני בתחתונים. נסעתי לתומי, ובאחת הסימטות ברחוב הנשיא ראיתי מכונית מתקרבת. ירעתי שיש לה תמרוך עצור והמשכתי לנסוע.

פיתאום, כשאני באמצע הצומת, אני שם לב שהמכונית ממשיכה לנסוע, בלי קשר לתמרוך ולכך שאני באמצע הצומת.

כשנייה האחרונה סובכתי את ההגה והצלתי את עצמי מהתנגשות. כעסתי מאוד, מכיוון שעוד רגע היתה מתרחשת תאונה נוראית.

פתחתי את החלון וצעקתי על הנהג. והוא, במקום לבקש סליחה, כמו שכל אחד אחר שטעה היה עושה, התרגז. יצא מן האוטו וניגש אל המכונית שלי. הוא שלף אותי החוצה והחל לקלל אותי.

אני נדהמתי. הרם עלה לי לראש ואני חושב שנתתי לו סטירה.

השופט — חרב עליו עולמי. פיתאום הרגשתי שאני חי בעולמו של קפקא. כשירדתי למטה, היו הסוהרים בהלם. היתה להם הבעה כאילו ביקשו סליחה.

כשהגעתי לאבר-כביר ועברתי ליד אחד התאים, קראו לי העצירים להיכנס אליהם לתא. היתה קבלת-פנים יוצאת מן הכלל. הם לא האמינו שחזרתי. אחד מהם שאל אותי איזה מזל אני, וכשאמרתי קשת, קרא את ההורוסקופ שלי מהעיתון. שם היה כתוב שצפויה לי מנוחה. לא חשבתי על צורה כזאת של מנוחה, בין כותלי אבר-כביר.

החבר'ה טיפלו בי בצורה יוצאת מן הכלל. אחרי שגמרו לטפל בי, וכל אחד סיפר לי את הסיפור שלו, נשככתי על המיטה ואכלתי את הלב. הם עוררו אותי וניחמו אותי. הם הבינו מה עובר עליי.

שבבתי על המיטה כל הזמן ושאלתי את עצמי איך זה קורה, והם כל הזמן אמרו לי: לולא קרה לך דבר כזה, לא היית מאמין שזה יכול לקרות. הרבה אנשים נכנסים פנימה סתם.

למזלי, עורך-הדין שלי שימחה זיו היה זריו, והוא הגיש את העירעור על מעצרי עור כיום שישו בצהריים, וכך הובלתי ביום הראשון בבוקר לשמיעת העירעור. כל העצירים אמרו לי: „היום אתה בטוח יוצא”. וגם אני הייתי בטוח בכך.

האווירה בבית-המישטרה היתה נחמ'ה וקלילה, היו אפילו בדיחות. אך התביעה התעקשה שהם וקוקים לעוד זמן כרי לגמור את החקירה. השופט הסכים שיחזיקו אותי עוד יומיים במעצר. זה הפיל עלי שוב מכה. חזרתי לבית-המעצר והעצירים כתא היו בהלם. הם ניסו להרגיע אותי, ואמרו לי שסופו של הצדק לנצח.

על הקיר, מעל המיטה שלי, היה כתוב פסוק שהסביר את ההרגשה בפנים: „מה הפלא שחוקי החברה נשכחים עליידי אלה שהחברה שוכחת אותם ומעלימה מהם עין?”

ככה בדיוק הרגשתי, במיוחד אחרי שקראתי את הכותרות והכתבות

תוך שניה הפכו

אותי לקרימינל

איש מחבריו של אפרים שמיר לא האמין כשקרא את הכותרות השמנות בעיתונים היומיים, שסיפרו על התפרצות אלימה של הזמר הנודע. סופר שם, כי אפרים שמיר תקף באלמות נהג שלא טרח לעצור בתמרוך, שבר שלוש משיניו ואף היכה באכזריות את אשתו של הנהג.

שמיר מתגורר כיום בהרצליה, בוילה השייכת לחברתו לחיים מזה שלוש שנים, דליה שומוט. „אנחנו מגדלים במשותף את הילדים של דליה”, אומר אפרים, „אילן בן ה-11 וקרין בת ה-13. יש לנו יופי של חיים שקטים, בכיף, והכל בסדר.”

„אשה חבטה בי!”

אפרים נעצר לשיבוע ימים ובתוך תקופת מעצרו הוגש נגדו כתב-אישום. התביעה טוענת, כי אפרים תקף את יצחק וטורי והיכה בפניו באגרופים. כתוצאה מתקיפה זו נפצע וטורי נליתו, שן אחת נפלה עקב התקיפה, והיה צורך לעקור שתי שיניים נוספות. כתב-האישום מספר עוד, כי שמיר תקף גם את אשתו של וטורי וחכט בראשה, חבטות שכתוצאה מהן סבלה האשה מזעזועי-מוח. בחילות וכאב-ראש.

בכך לא רי. לפי כתב-האישום הרחיק שמיר לכת, ובעת חקירתו במישטרה ניסה להכשיל את החקירה נגדו, בכך שניסה להעלים את אחת השיניים של יצחק וטורי, שאמורה היתה להיות ראייה כמישפט נגדו. והשליך אותה למאפרה במיסדרון תחנת המישטרה.

כששוחרו בשבוע שעבר ממעצרו, היה אפרים שמיר עדיין בהלם מהמעצר ומניפווח העניין.

המפוצצות בעיתונים. חשבתי איך זה יתכן שאני אדם שעושה טוב לאנשים, כותב שירים שקטים, יודע כשקט, אך יתכן שבבת אחת קורה לי כזה דבר? חשבתי על מה אני יושב? אילו היה קורה לי כזה דבר, שלא הייתי מציינת לתמרוך ומישהו היה מעיר לי, דבר ראשון הייתי אומר סליחה. ועל מה אני יושב — שהערת לי והוא לא מרגיש את עצמו אשם? אני הגבתי כמו בן-אדם, ולכן עכשיו אני יושב. אני לא מכיר חוקים, מכיוון שאני לא מסתבך עם החוק באופן טבעי. הגבתי באופן אימפולסיבי כמו בן-אדם, ולכן עכשיו מתייחסים אלי כמו לזבל.

ככבישים יש הרבה תקלות. העם עצבני. בת אחי נדרסה למוות לפני כמה שנים. בת של חבר טוב שלי נדרסה למוות לפני כמה שנים. אילן, הילד של דליה, חברתי לחיים, נפגע עליידי מכונית כדרך לאוטובוס. אריק איינשטיין רוסק בתאונת-דרכים, מפני שאוטובוס לא עצר בתמרוך. אסתר, אשתי לשעבר, נפגעה בתאונת-דרכים. לא פלא שבן-אדם נתקף בקריוז.

והוא אפילו לא ביקש סליחה והמשיך להטריף אותי על הכביש, אחרי שכמעט התנגש בי.

זו פעם ראשונה שאני פוגע במישהו. גיבור אני לא מרגיש מזה. אני שונא מכות, שונה אלימות שונא אנשים אלימים. אני מצטער על מה שקרה. אני מצטער שבן-אדם גרר אותי להרים עליו יד. אף אחד לא הצליח עד היום להוציא אותי מכלי — והוא הצליח.

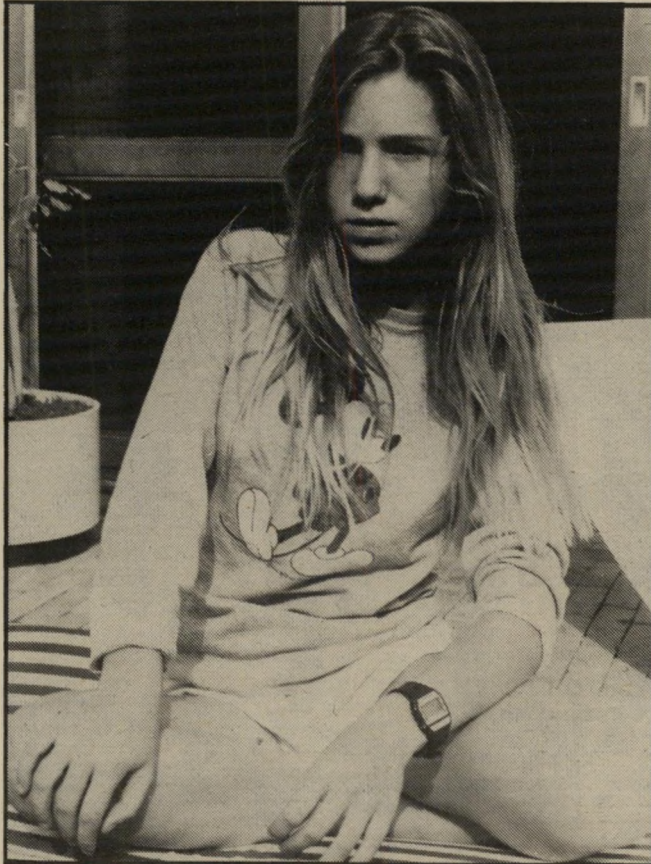
אנשים — ערבים ויהודים יחד. אנשים ישבו אחד על הכירכיים של השני.

עולמו של קפקא

רגענו לאבר-כביר. שמו אותנו בתא מטונף. שם לא מחזיקים עצירים יהודיים עם ערבים, שם מפרידים ביניהם. ליהודים נתנו מיטות ושמיכות, לערבים לא. כשנכנסתי לתא, הכירו אותי העצירים שהיו שם. השעה היתה מאוחרת ואני הייתי עייף ונרדמתי מייד. בחמש וחצי בבוקר התעוררנו וירדנו לאכול. האוכל — זוועה. זה אוכל של בהמות. אבל אני אדם סובלני, מה שנותנים לי אני מקבל. האחרים צעקו וביקשו עוד אוכל.

אחרי ארוחת-הבוקר, ביום השישי, דהפו את כולנו לפוסטה — מסה של אנשים — והובילו אותנו לבית-המישטרה. הייתי משוכנע שאני משתחרר. חיכיתי למטה, בתא-המעצר של בית-המשפט, כמה שעות עד שקראו לי. עד ששמעתי שאיש המישטרה מבקש מהשופט לעצור אותי לשיבוע ימים.

הייתי המום. השופט הפליא בתיי אורי התקיפה. שימחה זיו, עורך-הדין שלי, ניסה להכניס את הרברים לפרופורציה, והייתי בטוח שהשופט לא יאשר את הבקשה. אך השופט קבע שיבוע ימי-מעצר נוספים. קורם, כששמעתי מה שהתובע אומר, חשבתי שאני מתעלף. כששמעתי מה שפסק

עדה שוימוזט
עוזוע מוח